

ŘEZNÍCI

JAN PAVEL

KREV, POT A PRACHY! POKUD KÝVEŠ HLAVOU, JSI TĚLEM I DUŠÍ ŘEZNÍK...

ŘEZNÍCI

JAN PAVEL

ŘEZNÍCI

slovař

Kniha vznikla díky stipendiu
Ministerstva kultury České republiky

Text © Jan Pavel, 2022

Cover illustration © Jana Palečková, 2022

Editions © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2022

ISBN 978-80-276-0409-8

*Až budeme tak akorát namarinovaný
a prošpikovaný červama, bratříčci a loupežníci,
bude už úplně fuk, co pravda je, nebo není...*

l.

Život bez masa si neumíš představit.

Rád experimentuješ a rád zkoušíš nové uzeniny, zajímá tě jejich výroba. Oceňuješ lidi, kteří umí něco rukama a vyberou si poctivé řemeslo, do kterého mohou dát i něco ze sebe. Máš sílu a jen tak něčeho se nelekneš. Miluješ vůni právě otevřené udírnny a probublávající vody s jitnicemi. Pokud alespoň jednou kývneš hlavou, jsi duší řezník.

Střední odborné učiliště, Polička

1

To si zas takhle jednou válíme koule u Krocanů na terase. Je naprosto impotentní den, cucáme žlutou brčolu a řežem ji vodkou, aby měla grády. A sem tam si přilepšíme zobáním, který nám hutní krev. Slunce bičuje záda, bodá do stehen a vzduch je tak masitej, až všechno bobtná. Hlavy nám žárem praskaj a pomalu se votvíraj, květáky mozků vzpínaj myšlenky ke kýčovitýmu nebi. Je takovej hic, že se mi živá voda vodpařuje ze sklenice a betonová dlažba je spíš plotna grilu. Hodím nohy na stůl, až dřevo zapraská. Sklo s limoškou se zakymácí, tik tak, jak poblázněná ručička metronomu, jen taktak tu flašku chytím. Vodku vopatruje Šuky, mazlí se s ní na kraji bazénu, jak lachtan se převaluje z boku na bok, máchá ploutvema a máčí si vocas ve vodě.

„Ach jo...“ prohodí najednou. „Je vám taky taková kosa?“

„Cože? Kosa?“ spolkne Krocan návnadu.

„Jo! Je tady kosa jak v jatečním mrazáku!“ A Šuky si statečně přihne. „Dyť i ta vodka skoro zamrzá...“ poklepe na láhev.

Krocan chvíli čumí jak tele, pak prohodí: „Tak víš co?“

„To teda nevim...“

„Tak si vlez teplýmu do prdele!“

„To jo! Klidně...“ zasekne Šuky a tetelí se blahem. „Jenom ji musíš nastavit!“

Krocan se okamžitě zvedne a jde po něm. Jenomže Šuky není blbej, aby na kolohnáta čekal a nechal se zrušit. Honěj se kolem bazénu, řičej jak stádo pakoní, až najednou Šuky uklouzne a po hlavě žuchne do vody. Gejzír rozkvete dokola, voda prší na hlavy, mně skoro vyrazí sklenici z ruky. Jen co se vobjeví nad hladinou ulíznutá hlava, Krocan skočí, Šuky uhne v poslední chvíli. Zase vulkán, ještě větší proud vody zaleje úplně všechno... A to už se vrhnu za nima. Chvíli se všichni tři plácáme ve vodě, co páchne chlórrem jak hajzlíky na Florenci, než mě to přestane bavit a vylezu ven. Krocan s Šukym se dál převalujou jak vorvani a navoko po sobě jdou, aby se navzájem utopili. Jsou jak malí. Ale co se dá dělat jinýho začátkem června, během tak blaženýho dopoledne, když už se nám ráno, jen co sme votevřeli voči a zjistili, jak bude

z horka těžko a malátno, nechtělo do ústavu? Jenomže už to začíná bejt nuda, pořád se jenom placatit... Cejtím to já, cejtěj to určitě i voni. Kde nic, tu nic, dlouho žádnej podnět k nějaký akci. Už je třeba pohnout kolem, roztočit mlejn, něco spláchnout.

„Pamatujete na ten jídelák?“ křiknu na trubce a sklenici, ve který se mi usadila voda z gejzíru, vychrstnu do trávy. Doleju si z láhve čistou vodku a důstojně si na kraji bazénu počkám na pozornost.

Krocán přestane Šukyho škrtit, ten se konečně pořádně nadechne. Oba se doplácaj ke schůdkům, vylezou ven. Hladina vo pořádněj kus klesne... Vono je taky Krocana všude dost.

„A co jako?“

„Jak se menoval ten maník, co to spískal?“

„To už nevím... Ale říkali mu Smaženka... Ne Smažka, chápete? Smaženka! To je dobrý, ne?“

„Jo, jo,“ ucedí Šuky skrz svoje křivý zuby. „Von byl klasa...“

„No, nevím... Jenom jestli už pak moc nemachroval...“ zamrmlá Krocán. „Byl to takovej...“

„Jasně že machroval!“ zarazím ho nadšeně. „Ale kolik takovejch kolíků, co ten náš ústav absolvovali, si pamatujete? Kdo další se stal takovou legendou?“

Oba kroutěj hlavama. Ze stovek a stovek dalších členů stáda vůbec nikdo... V tomhle směru všichni vzpomínaj jenom na Smaženku.

„Takže není to pořád lepší než se ukousat nudou?“
uhodím na ně. „Udělat něco, co by stálo za dlouhý
a velkolepý vzpomínání?“

A Šuky s Krocanem souhlasně zahejkaj, že jo, že
sem na to kápnul.

2

Proč Šuky?

Šuky je málomluvnej samotář, nicméně pohotovej a oddanej, tvůrčí, nápaditej mozek, jiskra ve tmě... Možná spíš plamínek, ale dokáže zažehnout požár... Von tu přezdívkou dostal hned pár dnů nato, co přišel na učňák. Po celodenním výplachu stál na zastávce, prsty se mu kroutily, jak měl chuť na čvaňháka, ale zásoby žádný, v krabičce pusto prázdno. Nedalekou trafikou zrušili, protože ji prej učedníci co chvíli vykradli a krabky pak prodávali po škole za polovic. Takovej přívýdělek k praxi, za kterou máme sotva pár kaček. Takže když si vedle Šukyho nějaký buchty ze třetáku zapálily, šel k nim a řek památnou větu: „Hele, dejte mi taky šuknout...“ A pak už mu nikdo neřek jinak než Šuky...

Šuky vobčas pronese: „Fosílie si člověk nevybere,
ty dostane přidělený shora.“ A to má recht.

3

Třeba můj táta byl řezník, a máma je pěkná svině. A táta to kvůli ní nadobro vodsral, a byl to přitom kurva dobrej řezník! Měl svoje řeznictví, který vtevřel hned po devětaosmdesátým, a vobchody mu šly vod ruky. „Řeznictví Blažený“, tak se jmenovalo, a bylo to jenom jeho dílo. Já se tenkrát chodil dívat, jak bourá krávy nebo prasata, a při vykostování kuřat sem měl pocit, že sleduju chirurga na voperačním sále. Takovej machr to byl, že si po čase vtevřel druhej krám, pak třetí, čtvrtěj... Vypadalo to, že se nám povede skvěle. Chvíli taky jo: rozmazlovali mě, měl sem, na co sem ukázal, vozili sme si prdele v americkým džípu, jednou sme byli na dovolený na Islandu, kam táta chtěl kvůli tomu, že se někde dozvěděl, že na Islandu uměj nejlíp

udit a nakládat maso, pak sme zas letěli na Madeiru, protože to bylo sakra drahý a my si to mohli dovolit... Měl sem našlápnuto na šťastný dětství, všichni se se mnou chtěli kamarádit, ve škole mě upláceli kdečím, jenom abych je vzal s sebou do nějakýho tátova krámu a ukázal jim všechno, vo čem sem tak zaníceně bájil... Jenomže to všechno běželo tak hladce a sladce jenom do chvíle, než sem našel jednou ráno tátu s dírou v hlavě a jateční pistolí v ruce. Ležel vedle pocákanýho řeznickýho špalku, měl na sobě kvádru a kostkovanou kravatu, kterou si bral každej rok na Štědrej den... Konec zvonec. Spadlo na mě tunový závaží, přerazilo mě vejpůl, rozdrtilo mi všechny kosti v těle a nadobro udušilo tetelivou jiskru dětský radosti.

Matka se mi pak celý roky snažila namluvit, že se to stalo nešťastnou náhodou. A já tomu nejdřív věřil, protože sem si v dětský naivitě nemohl připustit, že by táta něco takovýho udělal úmyslně. Ale časem mi došlo, že náhodou se to vopravdu nestalo a že se táta picnul úplně normálně sám, a to hlavně kvůli tomu, že to prostě nezvládnul, že toho na něj bylo moc... Až dlouho potom sem se dozvěděl, že to bylo kvůli ní, kvůli matce, protože ho podváděla už vod chvíle, co si votevřel první krám a trávil tam víc času, než dokázala tolerovat. A můj táta zas nemohl unýst, že zatímco von porcuje víc a víc hovězího, abysme se měli líp a líp, mámu porcuje úplně někdo jinej...

4

A když už sme u těch přezdívek... Krocan, vazba, na kterou si nikdo netroufne, přitom hrozná měkko-ta, sám bez jasnejch názorů, takovej medvěd na řetězu, skalní masiv, zvířátko, co ale umí v krajních situacích překvapit, hlavně proměnou ve smrtící mlátičku... Krocan je nabeton potomek nějakýho rudýho indiánskýho bojovníka a skvó, co ho upekli a pak zapomněli v naší prérii, když tudy projížděli. On to ví, všichni to víme, ale nikdo to nesmí říct, jinak se Krocan tak nasere, že ho nikdo nezkontroluje. Navíc u toho zrudne ještě víc, takže se pak vopravdu tomu ptákovi podobá. Jako mimino ho adoptovali, má pěstouna, (ne)tatíka doktora a (ne)máti ekonomku, který tenkrát neměli tušení, že si berou domů malýho

indiánka. Krocán vypráví, že ho (ne)matinka chtěla po pár měsících vrátit, protože – to prej napsala v dopise kojeneckému ústavu – „v noci brečí a ve dne pořád kadí a plive po mně jídlo“. Jenomže už to nešlo. Dokonce se traduje, že ho hodila v zavinovače zpátky přes plot ústavu a ujela... Sedět nešla, protože (ne) otčím doktor byl tenkrát velký zvíře na ministerstvu zdravotnictví, tak to vyžehlil, spolusoudruzi to zametli pod koberec, ale doktorovic si už Krocana nechat museli. Vono zase na druhou stranu: mít fotra doktora, to je k nezaplacení. Fotr doktor má totiž razítko, má ho pořád na stole v ordinaci, a Krocán má klíč, vo kterým se neví, a my tak máme vomluvenky, kdykoli je potřeba. Potřeba ale moc není, protože docházka je něco, co se v ústavech pro učně bere s rezervou. Zřejmě proto, že máme svobodu, takže kdo chodit nechce, nemusí, hlavně že za něj choděj přidělený peníze vod státu. A nějakou tu sračku na závěrečky dokáže uvařit snad každej... Teda každej ne, Krocán je zrovna jeden z těch, vo který je v tomhle směru nutný mít strach.

„Já ty zkoušky neudělám, nikdy je neudělám...“ zmalomyslní každou chvíli, když na tohle téma zabrousíme. „Prostě ne, neudělám...“

„Ale to víš, že jo... To víš, že uděláš! My tě přece necháme rupnout. Neboj, něco vymyslíme. I kdyby to měl bejt žvanec, kterému nevodolá ani pámbů!“

Krocán nebude nikdy šéfovat Alcronu, to je nad slunce jasné, ale válet knedlíky v závodce zvládne. A možná bude nejlepší, když bude na jatkách jenom bourat, to mu bude nejlíp.

„Dyť já připálím i párek...“

Jednou se mu voda vyvařila a málem zapálil celej barák. Dýmu, co se valil v otevřeným voknem, si všimla sousedka a zavolala hasiče. Krocana pak zřídil jeho (ne)fotřík doktor jak psa, až ho musel sám vošetřovat.

„No jo, a vejce naměkko... Nikdy ho naměkko neuhlídáš,“ řehťá se mu Šuky.

„Ale krávu bys zabil i holejma rukama!“

„To zas jo,“ zatne Krocán pěst. „Takhle bych jí dal bombu mezi voči...“

„No vidíš! Ani nebudeš potřebovat nádobíčko... Na co ňákou jateční pistoli... Ty budeš takovej humánní ekologickej krávovrh...“

Krocán se sice láme taky, ale svojí kamennou pěstí naznačí ránu Šukymu do čela.

Nějak to dopadne, říkám si pořád. A stejně platí, co sme mu slíbili: Ve štychu ho nenecháme.